

Gitanjali és la història d'un poema, però també és la història d'una Escola...

...d'una Escola que van fer sorgir a Badalona un grup de gent que, com Tagore, creien en la llibertat, en l'internacionalisme, la justícia i en la protesta contra tot allò que representava opressió. "De mica en mica, l'Escola Gitanjali s'anà omplint de nous continguts. S'omplí de les idees, esperances i il·lusions de tots aquells que hi anaven entrant i passant. Tots els mestres hi han deixat un trosset d'ells mateixos. Les noies i els nois s'hi feien grans i a l'Escola hi quedava una part de la seva vida.

Els mestres, els nois i els pares aprenguérem junts aquí la difícil tasca de la democràcia. Discutint en assemblees, fent i desfent, aprenent sempre dels errors i, en definitiva, avançant...Ara, als vint-i-cinc anys, penso que el Gitanjali que va començar sent un poema i després va ser una Escola, avui és una part de la història de Badalona. tots junts hem escrit una pàgina de la història de la nostra ciutat. El Gitanjali en un altre lloc, en un altre context, hauria estat diferent. És tal com és perquè és aquí. S'ha fet en aquesta ciutat mig suburbi, mig industrial, mig marinera i s'ha fet amb aquests alumnes, amb aquests mestres i amb aquests pares.

L'escola es va fundar l'any 1962 de la mà de tres joves badalonines de 24 anys que pretenien crear una escola completament diferent de les que existien en aquella època. Les bases pedagògiques en les que es van inspirar es fonamentaren en Pestalozzi, Froebel, Decroly i Montessori.

Tanmateix les tres fundadores sentien una gran admiració per Rabindranath Tagore, tant pel seus escrits, primordialment de poesia, com per l'Escola Santiniketan(l'Escola de la Pau) que ell havia fundat el 1901. Aquest fou el motiu pel qual desitjaven posar el nom de Tagore a la nova escola. Malauradament, una de les escoles fundades en aquells anys, seguint els mateixos passos, els havia passat al davant, l'Escola Tagore ja existia a Barcelona. Quedava la possibilitat de posar el nom d'un dels seus llibres de poemes. N'hi havia dos que els abellien molt per la seva relació amb els infants: La Lluna Nova i El jardiner. No va poder ser cap dels dos perquè per imperatiu legal no es podia registrar l'Escola amb un nom en català. Optaren, per tant, pel nom d'un poema mísic, Gitanjali Ofrena Lírica, considerada la seva obra més important i que valgué al filòsof bengalí la concessió del premi Nobel de Literatura l'any 1913. Així doncs, el nom de Gitanjali fou el que finalment es trià, fet que posa de manifest que un nom català no podia ser possible en aquella època, en canvi, un nom en llengua urdú sí.

Després de superar molts entrebancs, canvis d'edifici... la Cooperativa de Mestres s'integrà al col·lectiu CEPEPC que lluitava per convertir les escoles que en formaven en públiques. L'Escola es va integrar oficialment a la xarxa pública, el dia 16 de gener de 1986, Decret 15/1986, DOGC núm.647 del 10.2.1986 d'acord amb la Llei 14/1983 i l'ordre del 18 de juliol de 1985, D.O.G.C del 26.8.1985 que aprovava la llista definitiva dels centres privats que s'havien d'integrar a l'escola pública.

Actualment l'Escola Gitanjali és una escola pública d'una línia que és hereva del moviment històric de l'Escola Nova i que té un Projecte Educatiu que pretén formar nens i nenes responsables, crítics i plenament integrats al seu entorn i capaços de projectar-se en la societat del futur.

Referències:

Monés i Pujol-Busquets, Jordi: Escola Gitanjali. Els primers quaranta anys. Edita: Gestió i Promoció Editorial, SL (octubre 2002).

Aquest llibre es va editar en motiu del 40è aniversari de l'Escola.